

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Saralievové a soudkyň JUDr. Andrey Borovičkové Ph.D. a JUDr. Renaty Hertlové v právní věci

oprávněné: **KAPITÁLOVÝ FOND PRAHA a.s.**, IČ 04212819
sídlem Krkonošská 2001/16, 120 00 Praha 2
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Rezkem, LL.B.
sídlem Krkonošská 2001/16, 120 00 Praha 2

proti
povinné: **Bc. Hana J.**, narozená xxx, IČ xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátem JUDr. Pavlem Kiršnerem, LL.M.
sídlem Rumunská 1720/12, 120 00 Praha 2

o zastavení exekuce pro 2 307 534,83 Kč s příslušenstvím
k odvolání povinné proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 27. května 2022,
č.j. 35 EXE 1702/2021-118

takto:

Usnesení soudu prvního stupně **se potvrzuje.**

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením soud I. stupně zamítl návrh povinné na zastavení exekuce, vedené na základě jeho pověření ze dne 14.10. 2021 č.j. 35 EXE 1707/2021 – 10 soudní exekutorkou JUDr. Ingrid Ševcovou, Exekutorský úřad Praha 3, podle vykonatelného notářského zápisu, sepsaného notářem JUDr. Radimem Drášilem dne 14.11.2017 pod sp.zn. NT 557/2017, N 416/2017 (exekuční titul) k vymožení povinnosti povinné zaplatit oprávněné dluh ze smlouvy o úvěru č. xxx, uzavřené povinnou se společností ACEMA Credit Czech, a.s., IČ 261 58 761 postoupený oprávněné. Povinná navrhla zastavení exekuce s argumentací, že uvedený notářský nemá oporu v hmotném právu, úvěrová smlouva byla smlouvou spotřebitelskou, jelikož z poskytnutého úvěru uhradila svůj hypoteční spotřebitelský úvěr na byt, a sankce v ní sjednané jsou neúměrné a lichevní, je proto neplatná pro rozpor s dobrými mravy. Oprávněná se zastavením exekuce nesouhlasila a uvedla, že ve smyslu judikatury Soudního dvora Evropské unie (SDEU) se jednalo o úvěr podnikatelský, povinná je v úvěrové smlouvě identifikována jako fyzická podnikající osoba a na splacení jejího hypotečního úvěru byla použita jen část poskytnutých prostředků. Sankce, sjednané v úvěrové smlouvě, nejsou ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu České republiky (rozhnutí sp.zn. 33 Odo 872/2006) nepřiměřené.
2. Soud I. stupně konstatoval, že povinná svolila v notářském zápisu sepsaném JUDr. Radimem Drášilem, notářem v Praze, pod sp. zn. NT 557/2017, N 416/2017, ze dne 14. 11. 2017 s přímou vykonatelností smlouvy o zaplacení nesplacených dluhů z úvěrové smlouvy. K samotné úvěrové

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Vrzalová.

smlouvě uzavřené dne 17. 10. 2017 mezi povinnou a právní předchůdkyní oprávněné soud I. stupně zjistil, že povinná je ve smlouvě identifikována prostřednictvím identifikačního čísla jako podnikající fyzická osoba, sídlo podnikání odpovídá adrese uvedené v rejstřících a půjčka je označena jako Moje půjčka BUSINESS. V čl. 1.3 bylo sjednáno, že smlouva byla uzavřena v rámci podnikatelské činnosti, v čl. 1.4 povinná opětovně stvrdila, že je fyzickou osobou podnikatelem a že tuto smlouvu uzavírá v rámci své podnikatelské činnosti. Původní věřitel poskytl povinné úvěr typu Moje půjčka BUSINESS ve výši 2 400 000 Kč na dobu 240 měsíců ode dne předání peněz. Bylo sjednáno, že část úvěru do 1 300 000 Kč bude použita na úhradu závazku povinné vůči Komerční bance, a.s. a že zbývající část bude vyplacena na sjednaný účet po vložení zástavního práva do katastru nemovitostí. Povinná se zavázala uhradit poskytnuté finanční prostředky formou pravidelných měsíčních splátek splatných včetně úroku 7,6% ročně z dlužné částky do 20. dne v měsíci. Smluvní odměna činila 5 % z poskytnutého úvěru, poplatek za služby VIP 4% z poskytnutého úvěru, měsíční poplatek za správu úvěru 549 Kč, poplatek za uzavření smlouvy mimo sídlo původního věřitele 3 000 Kč. Právní předchůdce oprávněné postoupil oprávněné pohledávku z titulu smlouvy o úvěru za povinnou postupní smlouvou ze dne 8.3.2021.

3. Soud I. stupně s odkazem na ustanovení §§ 268 odst. 1, 269 zák.č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (o. s. ř.), §§ 52 odst. 1, 55 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb. o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 33 Cdo 101/2019 a rozhodnutí SDEU5 sp.zn. C-464/01 ve věci Johann Gruber v. BayWa AG uzavřel, že tvrzení povinné o spotřebitelském úvěru je účelové. Dovodil, že právní předchůdkyně oprávněné s povinnou uzavřela smlouvu o podnikatelském úvěru, neboť povinná je ve smlouvě o úvěru identifikována jako podnikající fyzická osoba svým identifikačním číslem a sídlem, úvěr je označený jako Moje půjčka BUSINESS a povinná svým podpisem opakovaně stvrdila, že k závazku přistupuje v rámci své podnikatelské činnosti. Částka, odpovídající 48 procentům čerpaného úvěru, byla povinné poukázána na bankovní účet a tyto prostředky, které nepředstavují zanedbatelnou část úvěru, měly být s ohledem na typ úvěru využity k financování podnikání povinné. Nelze proto přihlídnout ke skutečnosti, že druhá část úvěru byla použita k uhrazení hypotečního úvěru, váznoucího na její nemovité věci. Soud I. stupně doplnil, že povinná se pohybuje v podnikatelském prostředí od roku 2010 a v roce 2017 byla nepochybně schopna plně chápat význam smluvních ujednání. Judikatura, zmíněná povinnou (rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 103 VSPH 771/2016 ze dne 4. 3. 2020), na projednávanou věc nedopadá, neboť povinnou čerpaný úvěr nesloužil výlučně či z výrazně převážné většiny k refinancování hypotečního úvěru a tyto dva závazky tak nejsou ve smyslu citované judikatury provázány. Námitkami povinné o nepřiměřenosti příslušenství pohledávky se soud I. stupně nezabýval s odkazem na to, že pravidla na ochranu spotřebitele nelze aplikovat na závazky podnikatelů. Dovodil dále, že pohledávka nebyla tzv. přezajištěna, použití zástavního práva na nemovité věci povinné spolu se smluvní pokutou ve výši 0,5 % denně z dlužné částky se jeví přiměřené výši úvěru a majetkové situaci povinné. S tímto odůvodněním soud I. stupně návrh povinné na zastavení exekuce zamítl.
4. Proti tomuto usnesení podala povinná včasné odvolání, v němž setrvala na stanovisku, že úvěr, převzatý dotyčnou úvěrovou smlouvou, byl úvěrem spotřebitelským, neboť si jej primárně vzala za účelem zaplacení hypotečního úvěru, jenž byl úvěrem ryze spotřebitelským, sjednaným jí jakožto fyzickou osobou. Také ostatní prostředky použila povinná na splácení spotřebitelských úvěrů a soud I. stupně pochybil, když nezkoumal, jaká reálná část poskytnutých prostředků byla použita na její podnikání. Povinné hrozilo, že přijde o byt a v pozici slabší strany uvěřila radě společnosti ACEMA, že se daný typ smlouvy pro řešení její situace hodí. Okolnost, že je podnikatelkou, neznamená, že se vyzná ve všech možných úskalích a právních kličkách, spojených s uzavíráním smluv, zbývá se účetnictvím, nikoliv právem. Povinná opětovně zdůraznila výše zmíněné rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, dovozující, že spotřebitelská povaha primárního

závazku určuje povahu navazujícího úvěru bez ohledu na jeho označení. S odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu ČR (rozhodnutí sp.zn. 33 Icd0 101/2019, 33 Icd0 48/2017) soudu I. stupně dále vytkla, že nesprávně zhodnotil námitku přezajištění předmětného úvěru zástavním právem a notářským zápisem se svolením k přímé vykonatelnosti spolu s řadou smluvních pokut, úroku z prodlení a různých poplatků. Odvolatelka navrhla, aby odvolací soud napadené usnesení změnil a exekuci zastavil.

5. Oprávněná navrhla potvrzení napadeného usnesení. Dovožovala, že předmětná úvěrové smlouva neobsahovala žádné „právní kličky“, povinná v ní vysloveně potvrdila, že je podnikatelkou a že ji uzavírá v rámci svého podnikatelské činnosti, čemuž odpovídá i označení její žádosti o úvěr, jasně tedy věděla, jaký typ závazku uzavírá. Povinná jakožto osoba, která se pohybuje v oboru účetnictví, jež předpokládá vyšší míru znalostí oproti průměrnému člověku i z oboru práva, musí být schopna chápat význam běžného právního jednání. Pokud povinná použila peněžní prostředky v rozporu s jejími podmínkami, čehož se dovolává, aby získala ochranu spotřebitele, jde o postup v rozporu se zásadou, že nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého činu ve smyslu § 6 odst. 2 o.z. Povinnou uváděné judikáty k otázce tzv. přezajištění se týkají spotřebitelských smluv, zatímco podnikatelské úvěry se běžně zajišťují kombinací více nástrojů.
6. Odvolací soud z podnětu odvolání povinné přezkoumal napadené usnesení v intencích, daných § 212 a § 212a o.s.ř. odvolání však neshledal opodstatněným. Odvolací soud se plně ztotožnil se správně argumentovanými závěry soudu I. stupně, na něž lze pro stručnost převážně odkázat, neboť povinná v rámci odvolání opakuje argumentaci, s níž se již tento soud zásadně vypořádal. Odvolací soud dovodil již ve svém v rozhodnutí sp.zn. 20 Co 73/2022 – 85, jímž bylo změněno usnesení soudu I. stupně ze dne 22.3.2022 č.j. 20 Co 73/2022-85 ohledně odkladu provedení exekuce, že výše zmíněnou úvěrovou smlouvu „MojePůjčka BUSINESS“ uzavřela povinná jako podnikatelka v rámci své podnikatelské činnosti, což jí muselo být z jejího textu zřejmé. Ustanovení § 4 odst. 1 o.z. stanoví povinnou nevyvrácenou právní domněnku, že každá svéprávná osoba má rozum průměrného člověka a schopnost užívat jej s běžnou péčí a opatrností a že to každý od ní může v právním styku důvodně očekávat. Naopak soud I. stupně případě poznamenal, že pohybuje povinná dlouhodobě v podnikatelském prostředí (byť jako tzv. drobná podnikatelka, jak sama uvedla v oblasti účetnictví), je jistě schopna chápat obsah a význam ujednání úvěrové smlouvy. Úvěr byl podle podmínek smlouvy dne 17. 10. 2017 povinné poskytnut pro účely podnikání (článek 2.7) a pouze část úvěrového rámce do výše 1 300 000 Kč byla určena na úhradu závazku úvěrované vůči Komerční bance z jejího hypotečního úvěru (článek 2.2) s tím, že zbývající část bude vyplacena úvěrované. Podstatný je ve smlouvě sjednaný účel úvěru a okolnost, na co fakticky povinná (případně i v rozporu se smlouvou) poskytnuté prostředky použila, je nerozhodná. Jak již odvolací soud zmínil ve shora uvedeném usnesení, je zjevné, že východisko tohoto případu se zásadně neshoduje se skutkovými okolnostmi, z nichž vychází povinnou zmíněné rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 04.03.2020, sp.zn. 103 VSPH 771/2016, na jehož závěrech povinná staví svůj návrh na zastavení exekuce (kde částkou použitou na spotřebitelské účely byla z 290 000 Kč částka 280 000 Kč).
7. Posouzení souladu smlouvy s dobrými mravy povaha závazku nevyklučuje ani u podnikatele (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 32 Cdo 1490/2019 ze dne 22.9.2020). Zjištění z obsahu úvěrové smlouvy však rozporu smlouvy s dobrými mravy nenasvědčují, byla-li výše splátky sjednána 19 566 Kč, pak při pravidelném měsíčním poplatku 549 Kč povinná uhradí za dobu 20 let, na kterou sjednala úvěr, v 240 splátkách 4 827 600 Kč včetně poplatku, tedy zhruba 2,3 násobek půjčené částky, což nevybočuje z rámce běžně poskytovaných úvěrů. Odvolací soud taktéž přisvědčuje závěru soudu I. stupně, že pohledávka oprávněné nebyla tzv. přezajištěna, neboť zajištění pomocí zástavního práva na nemovité věci povinné spolu se smluvní pokutou a svolením k přímé vykonatelnosti odpovídá výši poskytnutého úvěru ve vztahu k majetkové situaci

povinné, jakož i době, na kterou byl úvěr sjednán, neboť při delší splatnosti je vyšší riziko negativní změny majetkových poměrů úvěrovaného. Z popsaných důvodů odvolací soud napadené usnesení jako věcně správné podle § 219 o. s. ř. potvrdil. O nákladech tohoto odvolacího řízení rozhodne soudní exekutor v příkazu k úhradě nákladů exekuce v souladu s § 88 odst. 1 exekučního řádu.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je za podmínek § 237 o.s.ř. přípustné dovolání, které lze podat do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu I. stupně.

Praha 27. října 2022

JUDr. Irena Saralievová v. r.
předsedkyně senátu